

Nowacki, Wojciech

Zobowiązujący dar : nowy "Katechizm Kościoła Katolickiego"

Studia Teologiczne 11, 271-277

1993

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

M A T E R I A Ł Y

Studia Teologiczne
Biał., Droh., Łom.
11(1993)

KS. WOJCIECH NOWACKI

ZOBOWIĄZUJĄCY DAR — NOWY „KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO”

W dniu 8 grudnia 1992 roku, w swojej homilii w bazylice Matki Bożej Większej, Ojciec Święty Jan Paweł II wypowiedział następujące słowa: „Jak w uroczystość Niepokalanego Poczęcia 1965 roku, Kościół stanął wobec Trójcy Przenajświętszej, powierzając Duchowi Prawdy Magisterium Soboru, który w tym w tym dniu się zakończył, tak i dziś. W tym samym dniu i w tę samą uroczystość Kościół staje przed ludźmi współczesnymi ze swym posoborowym Katechizmem, z tym kompendium jedynej i wiecznej wiary apostołskiej, która w Kościele jest przechowywana i nauczana przez wieki i tysiąclecia”. W słowach tych, jak i w tradycyjnej modlitwie u stóp statuy Niepokalanie Poczętej na Placu Hiszpańskim, Papież zawierzał Maryi nowe, wyjątkowe dzieło kościelnego Magisterium, którym jest Katechizm Kościoła Katolickiego.

Zamiarem niniejszej prezentacji jest przybliżenie tego dzieła przez ukazanie jego genezy, sposobu przedstawiania treści w nim zawartych oraz zwrócenie uwagi na jego znaczenie.

I. GENEZA

Pierwsze wzmianki o potrzebie opracowania katechizmu lub kompendium doktrynalnego pojawiły się w trakcie pracy IV Zwyczajnej Sesji Ogólnej Synodu Biskupów w 1977 r., poświęconej zagadnieniu katechezy i jej odnowie. Początkowo mówiło się jedynie ogólnie o potrzebie jasnego przedstawienia nauk katolickiej (Lineamenta). Relacja podsumowująca dyskusję synodalną nadmieniła już o konieczności opracowania „katechizmu podstawowego”. Jednak Adhortacja Apostolska *Catechesi tradendae* wspominała jedynie o potrzebie redagowania nowych katechizmów przez poszczególne konferencje biskupów¹.

Istotnym momentem narodzin właściwej idei nowego Katechizmu była jednak Sesja nadzwyczajna Synodu biskupów w 1985 r., zwołana z okazji dwudziestolecia zakończenia Soboru Watykańskiego II. Pojawiła się ona już na początku obrad tej Sesji, a po dogłębnym przestudiowaniu została sformułowana jako postulat, aby został opracowany katechizm lub kompendium całej doktryny katolickiej w dziedzinie wiary i moralności, który stałby się punktem odniesienia dla katechizmów lub kompendiów przygotowywa-

¹ Por. *Catechesi tradendae* 50.

nych w różnych krajach. Postulowano, aby wykład nauki był jednocześnie biblijny i liturgiczny, przedstawiający zdrową doktrynę i dostosowany do życia dzisiejszych chrześcijan². Propozycja ta spotkała się z gorliwym przyjęciem ze strony Ojca Świętego, który powołał do życia Papieską Komisję Katechizmu Kościoła Powszechnego pod przewodnictwem kard. J. Ratzingera, oraz Komitet Redakcyjny. W przekonaniu Ojca Świętego przygotowanie nowego Katechizmu było odpowiedzią na rzeczywistą potrzebę Kościoła³.

Po sześciu latach pracy wspomnianych zespołów, tekst nowego Katechizmu został zatwierdzony przez Papieża dnia 25.06.1992 r. Dnia 11.10.1992 r. Ojciec Święty, konstytucją apostolską *Fidei Depositum*, promulgował nowy Katechizm. W miesiąc później, 16.11.1992 r., Katechizm został opublikowany w wersji francuskiej, w tym bowiem języku był redagowany. Następnie, po przygotowaniu tłumaczeń na kilka języków nowożytnych, dnia 7.12.1992 r. nastąpiło oficjalne przekazanie Katechizmu Kościołowi. Msza św. w Bazylice Matki Bożej Większej, w uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, była liturgicznym dziękczynieniem za ten nowy dar dla Kościoła.

Należy podkreślić, że do powstania Katechizmu przyczynił się cały Kościół powszechny. Propozycje tekstu, przygotowywane przez zespół redakcyjny, były bowiem konsultowane z biskupami całego świata, jak i ze środowiskami teologicznymi⁴. Słusznie można więc powiedzieć o nim, że jest „owocem pracy całego Kościoła”.

Katechizm Kościoła Katolickiego jest pierwszym tego rodzaju opracowaniem od czasu Rzymskiego Katechizmu Trydenckiego, opublikowanego przez Papieża Piusa V, a stanowiącego owoc Soboru Trydenckiego. Nie znaczy to, że nie było w tym czasie katechizmów. Jednakże w bogactwie istniejących dotychczas form, żaden z istniejących nie miał tej rangi i autorytetu, co obecny.

II. STRUKTURA WEWNĘTRZNA KATECHIZMU

Według słów samego Katechizmu, jego celem jest „organiczne i syntetyczne przedstawienie istotnych i fundamentalnych treści doktryny katolickiej w dziedzinie wiary i moralności...”⁵. W samej strukturze nawiązuje się do podziału przyjętego przez Katechizm Trydencki, grupując treści w czterech częściach: wyznanie wiary — Credo, liturgia a szczególnie sakramenty wiary, zasady życia wiarą przedstawione w świetle przykazań, oraz modlitwa chrześcijańska ujęta w świetle „Ojczy nasz”⁶. Taka struktura dobrze ukazuje wewnętrzną, organiczną jedność misterium chrześcijańskiego, które, jak na to zwraca szczególną uwagę Papież, „jest przedmiotem wiary (część pierwsza); jest sprawowane i przekazywane w liturgii (część druga); jest obecne, aby oświecać dzieci Boże w ich działaniu (część trzecia); leży u podstaw naszej modlitwy, której uprzywilejowana forma to „Ojczy nasz”, i stanowi przedmiot naszego błagania, uwielbienia, i wstawienia (część czwarta)”⁷.

² Por. *Synod Biskupów, Relacja końcowej sesji nadzwyczajnej, 7.12.1985*, w: *Enchyrydion Vaticanum* 9, 1797.

³ Por. Jan Paweł II, *Konstytucja Apostolska „Fidei depositum”* (FDep.) n.1, w: *L'Osservatore Romano* (pl) 2(150)1993, s. 5.

⁴ Por. kard. J. Ratzinger, *Przemówienie w Sali Królewskiej 7.12.1992*, *L'Osservatore Romano* (pl) 2(150)1993, s.10.

⁵ *Katechizm* nr. 11.

⁶ Por. FDep. n.3; *Katechizm* nr. 13.

⁷ FDep. n.3, *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 6.

➤ **Część pierwsza** Katechizmu, nawiązując do bogatej tradycji Kościoła, a szczególnie do katechez chrzcielnych, opiera się na wyznaniu wiary, zwanym Symbolem Apostolskim. Był on w pierwszych wiekach chrześcijaństwa wyznaniem wiary Kościoła Rzymskiego, skąd rozprzestrzenił się na cały Kościół zachodni. Tym nie mniej jego struktura, jak i treść, zgodne są z symbolami wiary chrześcijaństwa wschodniego, co pozwala uniknąć zbytowego faworyzowania tradycji zachodniej.

Podstawowa struktura tego wyznania wiary, wspólna dla wszystkich wyznań chrześcijańskich, odpowiada wyznaniu wiary w Boga Jednego w Trójcy: Ojca, Syna i Ducha Świętego. Tę właśnie strukturę przyjmuje pierwsza część katechizmu, jako najlepiej ukazującą hierarchię prawd. Rzeczywiście bowiem wiara nasza jest w swej istocie po prostu wiarą w Boga. Nie jest ona jakąś teorią, lecz spotkaniem z Bogiem żywym, który jest naszym Ojcem, który w swoim Synu Jezusie Chrystusie przyjął naturę ludzką, w Duchu Świętym jednoczy nas, pozostając przy tym jednym i jedynym.⁸

➤ Odniesienie do chrzcielnego wyznania wiary wskazuje, że Katechizm nie chce być tylko przekazem jakiejś teorii religijnej, lecz pragnie uruchomienia życiowego procesu, procesu wejścia w rzeczywistość chrztu, w komunie z Bogiem.

Część druga stanowi wprowadzenie w liturgię Kościoła, który urzeczywistnia się w sakramentach. W liturgii bowiem, a szczególnie w siedmiu sakramentach, uobecnia się Boże zbawienie, dokonane raz na zawsze przez Chrystusa w Duchu Świętym⁹. Widzialne znaki są człowiekowi niezbędne dla wejścia w relacje z Bogiem, a rzeczy materialne są dostosowane niejako od wewnątrz do pośredniczenia w tym kontekście. Z tej racji znaki i symbole mogły zostać przyjęte przez wiarę i stać się, z ustanowienia Chrystusa, znakami odkupienia.

Trudnością było w tym wypadku ogromne bogactwo liturgiczne poszczególnych rytów i tradycji liturgicznych. Katechizm koncentruje się więc na tym, co wspólne dla wszystkich obrządków.

Trzecia część ukazuje działanie człowieka w perspektywie jego celu ostatecznego. To, co prowadzi człowieka do realizacji tego celu, to działanie prawe i wolne, normowane prawem moralnym i wspomagane łaską Bożą. Realizacja tego celu wyznaczana jest wypieaniem podwójnego przykazania miłości, wyrażonego w sposób bardziej szczegółowy w dziesięciu przykazaniach¹⁰. Jak zaznacza kard. Ratzinger, w Katechizmie nie chodzi o jakąś listę zakazów i grzechów. Podstawowym jest spojrzenie na człowieka w Bożym świetle i pytanie: w jaki sposób może się on stać sprawiedliwy?; w jaki sposób może osiągnąć szczęście? W oparciu o Pismo Święte i wiarę Kościoła, Katechizm wskazuje, że szczęściem człowieka jest miłość. W tej perspektywie nauka o moralności staje się ukazywaniem czym jest miłość, a więc ostatecznie wskazaniem na Chrystusa, w którym Boża miłość objawiła się najpełniej. Również przykazania są w tej perspektywie swoistym „przewodnikiem po drogach miłości”¹¹.

Ostatnia część katechizmu poświęcona jest modlitwie; rozważa jej sens i znaczenie w życiu wierzących i zawiera komentarz do poszczególnych prośb Modlitwy Pańskiej. Znajdujemy tu jakby streszczenie poprzednich części. Modlitwa łączy się bowiem ściśle z sakramentami, które opierają się na modlitwie osobistej i włączają w modlitwę Kościoła. Łączy się też ona z moralnością, będąc źródłem niezbędnych pouczeń, a pojednanie z Bogiem stanowi konieczny fundament jedności między ludźmi. Ponadto Katechizm wskazuje, iż modlitwa jest istotnym wyrazem naszej nadziei. Dostrzegając własną niewystarczalność i niedoskonałość świata, w którym żyjemy, zwracamy się ku Ojcu,

⁸ Por. Kard. J. Ratzinger, *Przemówienie na konferencji prasowej 9.12.1992 r.*, *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 14.

⁹ Por. *Katechizm*, nr. 15.

¹⁰ Por. *Katechizm*, nr. 16.

¹¹ Por. Kard. J. Ratzinger, *Przemówienie na konferencji prasowej 9.12.1992*, *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 13.

pragnąc przyjścia Jego Królestwa. Modlimy się zatem za ten świat, lecz jednocześnie o życia wieczne i o nowy świat. Poszczególne części Katechizmu ukazują więc więć wiary, nadziei i miłości¹².

Warto też zwrócić uwagę na inny element w strukturze Katechizmu. Otóż z myślą o praktycznym zastosowaniu Katechizmu, przede wszystkim w katechezie, na końcu każdego tematu zostało umieszczone streszczenie składające się z syntetycznych i łatwych do zapamiętania formuł¹³.

III. „NOWOŚĆ” KATECHIZMU

O nowości obecnego Katechizmu można mówić przede wszystkim w relacji do Rzymskiego Katechizmu Trydenckiego. Należy tu podkreślić „katolickość” nowego Katechizmu, który nie ogranicza się wyłącznie do tradycji łacińskiej, jak to było w wypadku Katechizmu Trydenckiego, lecz otwarty jest także na tradycję wiary i liturgii Kościołów wschodnich. Po drugie, obecny katechizm podejmuje tematy moralne, które w poprzednim zajmowały niewiele miejsca¹⁴.

Redaktorzy Katechizmu zatroszczyli się o to, aby niezmiennie prawdy objawione wyrazić w języku odpowiednim dla współczesnego człowieka. Jak zaznaczył Ojciec Święty: „Katechizm ofiaruje całemu Kościołowi głoszenie i wyjaśnienie wiary zgodne z prawdą biblijną i autentyczną Tradycją Katolicką, wyrażone w języku, który lepiej odpowiada wymogom współczesnego świata”¹⁵. Z drugiej jednak strony ta nowość Katechizmu pod względem sposobu ujęcia, podporządkowana jest całkowicie wierności wobec depozytu prawdy objawionej. Dlatego też sama doktryna pozostaje niezmienna, a to, co istotne i fundamentalne, pozostaje nienaruszone¹⁶. Troska o wierność integralnej prawdzie Bożej łączy się zatem w Katechizmie ze staraniem, aby wyrazić i ukazać ją w sposób nowy, jaśniejszy i bardziej zrozumiały dla współczesnego człowieka¹⁷.

O szczególnym charakterze Katechizmu decyduje niewątpliwie jego „soborowość”. Istotnie, jak podkreśla Ojciec Święty, redaktorom przyswiecała troska o takie przedstawienie zasad wiary, które byłoby zgodne nie tylko z prawdą biblijną i autentyczną tradycją Kościoła, lecz by szczególnie odzwierciedlało nauczanie Soboru Watykańskiego II¹⁸. Nowy Katechizm ukazuje zatem niezmienną prawdę objawioną „w świetle Soboru Watykańskiego II”¹⁹.

Kolejnym elementem nowości jest ukierunkowanie katechizmu ku przyszłości. Kościół z niewzruszoną pewnością wie, w co wierzy i u progu trzeciego tysiąclecia staje wobec świata z całym bogactwem wiary. Chociaż trudno przewidywać dziś rolę, jaką odegra w przyszłości Katechizm, to, jak spodziewa się Papież, świadome przyłgnięcie do syntetycznie w nim ujętej prawdy objawionej, dopomoże do stopniowej realizacji zamysłu Bożego, aby „wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania Prawdy” (1 Tym 2,1)²⁰.

¹² Por. Kard. J. Ratzinger, *Przemówienie na konferencji prasowej 9.12.1992*, *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 14.

¹³ Por. tamże; *Katechizm*, nr. 22.

¹⁴ Por. Kard. J. Ratzinger, *Trzeba wyzwolić się od lęku*, *Przegląd Katolicki* 2(395) 17/24.01.1993, s. 6.

¹⁵ Jan Paweł II, *Przemówienie do Biskupów Walii z wizytą „ad limina”*, *L'Osservatore Romano* (wł) 18.12.1992, s. 5.

¹⁶ Por. Jan Paweł II, *Nowy katechizm darem dla wszystkich*. Przemówienie wygłoszone 7.12.92 w Sali Królewskiej, *L'Osservatore Romano* (pl) 2(150)1993, s. 6.

¹⁷ Por. tamże, s. 8. Ojciec Święty wskazuje, że odpowiada to właściwemu rozróżnieniu między depozytem wiary a sposobem jej głoszenia, zachowującym istotny sens głoszonych prawd (Wat. I, *Dei Filius*, 4).

¹⁸ Por. tamże, s. 7.

¹⁹ Tamże.

²⁰ Tamże, s. 8.

IV. ZNACZENIE KATECHIZMU DLA KOŚCIOŁA

Trudno przecenić doniosłość i znaczenie nowego Katechizmu dla Kościoła. Ojciec Święty zaliczył jego publikację do najdonioślejszych wydarzeń najnowszej historii Kościoła²¹.

Przed wszystkim ma on ogromne znaczenie z racji na swą wartość doktrynalną. W konstytucji promulgującej Katechizm, Papież zaznacza, że prezentuje on „wiarę Kościoła i doktrynę katolicką, poświadczoną przez Pismo Święte, Tradycję apostołską i Magisterium Kościoła, i w ich świetle rozumiane”²². Mamy tu zatem do czynienia z najbardziej oficjalnym nauczaniem Kościoła, który w sposób zobowiązujący wykląda prawdy wiary. W tym sensie Ojciec Święty określa Katechizm mianem „autorytatywnego kompendium” wiary²³.

Z tego, czym Katechizm jest, wynika też rola, jaką ma on odgrywać. Jako dar, a równocześnie drogowskaz dla Kościoła, ma on „zagwarantować czystość przekazu zasad wiary i moralności w czasach skażonych zamętem i relatywizmem. Uroczyście opublikowany, ma stać się punktem odniesienia dla opracowania katechizmów w poszczególnych krajach i diecezjach”²⁴.

Jak już wspomnieliśmy, Katechizm Kościoła Katolickiego określany jest mianem **Katechizmu Soborowego**. Określenie to znajduje swoje uzasadnienie nie tylko w tym, że w soborowym dziele odnowy Kościoła znajduje on swoje niewątpliwe źródło²⁵, lecz i w tym, że obok odnowy liturgicznej, nowego Kodeksu Prawa Kanonicznego i Kanonów Katolickich Kościołów Wschodnich, ma on przyczynić się do urzeczywistnienia odnowy zamierzonej i zapoczątkowanej przez Sobór Watykański II²⁶. Równocześnie, wraz z wymienionymi dokumentami, Katechizm stanowi trwały fundament tej soborowej odnowy²⁷.

Ojciec Święty wskazuje na istotną rolę Katechizmu w relacji do jedności Kościoła. Jest ona nieosiągalna „bez tożsamości” wiary, bez wspólnego udziału w życiu sakramentalnym, bez wynikającej zeń spójności życia moralnego i żarliwej modlitwy osobistej i wspólnotowej²⁸. W tym sensie, jasno ukazując doktrynę katolicką, Katechizm przyczyniać się będzie do umacniania i wzrostu jedności w samym Kościele katolickim, a dla pozostałych poza jego wspólnotą, stanowić może zachętę i wezwania.

Szczególne zadanie jawi się przed Katechizmem w dziedzinie przekazywania wiary i formacji chrześcijańskiej. Według Konstytucji promulgacyjnej stanowi on „»tekst wzorcowy« dla katechezy odnowionej u żywych źródeł wiary”²⁹ oraz „bezpieczną normę nauczania prawd wiary”³⁰. Z tej racji ma on fundamentalne znaczenie w procesie formacji doktrynalnej, stanowiąc „pewny i autentyczny punkt odniesienia”³¹. Katechizm stanowi

²¹ Tamże, s. 7.

²² FDep. 4.

²³ Por. Jan Paweł II, *Nowy Katechizm*, cyt. *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 7.

²⁴ Jan Paweł II, *Przemówienie do Biskupów polskich z wizytą „ad limina”*, 12.01.1993, *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, 16.

²⁵ W konstytucji Apostolskiej *Fidei Depositum* Jan Paweł II odwołuje się do przemówienia Jana XXIII na otwarcie Soboru, w którym wskazywał on na lepsze ujęcie i przedstawienie cennego depozytu nauki chrześcijańskiej, jako na główne zadanie Soboru (Jan XXIII, przemówienie na otwarcie Ekumenicznego Soboru Watykańskiego II, 11.10.1962, AAS 54(1962) 788-791).

²⁶ Por. FDep, nr 1.

²⁷ Jan Paweł II, *Przemówienie do Biskupów Walii z wizytą „ad limina”*, *L'Osservatore Romano* 18.12.1992, 5.

²⁸ Por. Jan Paweł II, *Nowy Katechizm*, cyt. *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 9.

²⁹ FDep, nr 1.

³⁰ FDep, nr 4.

³¹ Tamże.

zatem obowiązującą normę dla każdej formy przekazywania prawd wiary, a szczególnie dla szeroko rozumianej katechezy. Jego wzorcowy i normatywny charakter dotyczy jednak w sposób szczególny i najbardziej bezpośredni katechizmów lokalnych, opracowanych w poszczególnych krajach. Celem jego publikacji nie jest zastąpienie istniejących dotychczas katechizmów, lecz raczej zachęta do opracowywania takich, które będą dostosowane do potrzeb poszczególnych kultur i środowisk oraz autentyczna pomoc, co do ich treści³².

Znaczenie Katechizmu dla procesu przekazu wiary decyduje równocześnie o jego roli i znaczeniu dla dzieła „nowej ewangelizacji”, na które Ojciec Święty kładzie w ostatnich latach ogromny nacisk. Jak się wyraził sam Papież: „Ten nowy Katechizm stanowi szczególne narzędzie i zarazem wezwanie do odpowiedniej formacji ewangelicznej, potrzebnej do podjęcia z niezłomnymi przekonaniem i z apostołską przenikliwością drogi nowej ewangelizacji”³³. Z tej perspektywy nowy Katechizm należy widzieć nie tylko jako nowy dokument, lecz bardziej jeszcze jako wezwanie i zachętę skierowaną do wszystkich wierzących, aby, wdzięczni za dar wiary, zechcieli z nową siłą dzielić się powierzonym sobie skarbem tak, by we współczesnym świecie orędzie ewangeliczne rozbrzmiewało z jasnością i mocą³⁴.

V. ZAINTERESOWANIE KATECHIZMEM

Trzeba powiedzieć, że jeszcze w okresie przygotowania Katechizm spotkał się ze znaczącym, choć nie zawsze przychylnym zainteresowaniem. Wzrosło ono w istotny sposób wraz z oficjalnym przekazaniem Katechizmu Kościołowi. Już pierwsze reakcje świadczyły o zainteresowaniu tak wielkim, że przekraczającym nawet oczekiwania, tym bardziej, że wykracza ono poza ramy wspólnoty Kościoła. Komentując to zjawisko, Ojciec Święty stwierdził, że nie da się ono sprowadzić do prostej ciekawości³⁵. O konkretnych rozmiarach zainteresowania, z jakim spotkał się Katechizm, świadczyć może i to, że pierwsze jego wydania zostały wykupione całkowicie w ciągu kilku zaledwie dni, stając się księgarskim „best-seller’em”.

Podczas prezentacji Katechizmu na konferencji prasowej kard. Ratzinger, Prefekt Kongregacji Doktryny Wiary i przewodniczący Komisji przygotowującej Katechizm, wskazał na przynajmniej dwa elementy, pozwalające w pewnej mierze zrozumieć zainteresowanie, z jakim spotyka się Katechizm. Po pierwsze, podejmuje on problem człowieka, problem moralny, starając się odpowiedzieć na pytanie: co może zapewnić człowiekowi i światu przyszłość wartą przeżycia? Z drugiej strony o zainteresowaniu katechizmem decyduje fakt, że nie odzwierciedla jakiegokolwiek wybranej opinii prywatnej, głoszonej przez tego czy innego autora, lecz formułuje swoje odpowiedzi, czerpiąc z wielkiego wspólnotowego doświadczenia Kościoła wszystkich wieków. Ale i to doświadczenie zostało z kolei uformowane przez wydarzenia poznawcze, sięgające korzeniami swymi poza rzeczywistość czysto

³² Por. FDep. 4.

³³ Jan Paweł II, *Angelus*, 6.12.1992, *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 56.

³⁴ Por. Jan Paweł II, *Angelus*, 13.12.1992, *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993: „W tej perspektywie (odpowiedzialności za głoszenie Dobrej Nowiny) nowy Katechizm nie stanowi jedynie zestawu norm doktrynalnych, lecz jego ogłoszenie ma być wezwaniem do bardziej intensywnego zaangażowania na rzecz nowej ewangelizacji, skierowanym do wszystkich wierzących”.

³⁵ Jan Paweł II, *Angelus*, 13.12.1992, *L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 56.

ludzką i zawierające Boże Objawienie, a więc to, co mogli usłyszeć i ujrzeć ludzie, którzy pozostawali w kontakcie z samym Bogiem”³⁶.

Możemy zatem powiedzieć, że zainteresowanie Katechizmem świadczy o swoistym głodzie prawdy i pewności, jaki wydaje się trapić wielu nam współczesnych, jeśli nie wprost całe społeczeństwa. Człowiek poszukuje prawdy o sobie i o otaczającym go świecie, prawdy, która nie byłaby jedynie jakąś ludzką teorią. W swoim poszukiwaniu czy tęsknocie zwraca się on do Kościoła, który w nowym Katechizmie zawiera prawdę Bożą. Oby tylko zainteresowanie przerodziło się w chętnę przyjęcie tej zbawczej prawdy.

³⁶ Kard. J. Ratzinger, *Przemówienie na konferencji prasowej 9.12.1992, L'Osservatore Romano* (pl), 2(150)1993, s. 13.